

МЕРИ МАКНИЪР

ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ НА ЕЗЕРОТО БЪТЪРНЪТ

Up at Butternut Lake
Copyright © 2013 by Mary McNear
All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски
© Анелия Калева, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА , София, 2015
ISBN 978-954-389-328-7

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

МЕРИ МАКНИЪР

**ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ
НА ЕЗЕРОТО
БЪТЪРНЪТ**

ЕРА

1.

– Хайде, поспаланко, събуди се – каза Али, протегна ръка към задната седалка на колата и леко разтърси петгодишния си син Уайът. – Пристигнахме. Пред вилата сме.

Уайът се размърда, но не се събуди. Али не го обвиняваше. Денят беше дълъг. Седмицата беше дълга, поправи се тя. И ако броеше дните, бяха изминали две дълги години. Но се опитваше, когато беше възможно, да не ги брои. Това нямаше да накара времето да минава по-бързо, нито щеше да направи по-поносима загубата.

Тя бавно въздъхна и устоя на подтика си да сложи глава на волана. Беше изтощена и е хрумна, че може да спят в колата. Бог им е свидетел, че бяха достатъчно уморени.

Али обаче веднага отхвърли тази мисъл. Предполагаше се, че това е ново начало. И за двамата. Нямаше да е хубаво да се събудят в колата утре сутринта с измачкани дрехи и схванати крайници. Щяха да пренощуват във вилата, която от сега нататък щеше да бъде техен дом.

Единственият проблем е, че вилата не прилича много на дом, помисли си Али, докато я оглеждаше на светлината на фаровете. И това беше меко казано. От покрива бяха паднали няколко плочки. Пред верандата бе избуяла трева до коленете. И самата веранда се бе наклонила застрашително на една страна.

Но все пак се крепи, каза си Али. А това беше нещо, нали?

Бяха минали повече от десет години, откакто тя видя вилата за последен път. Предполагаше, че може да е изчезнала, погълната от гората наоколо. Но това, разбира се, не се беше

случило. Това не беше приказка, а реалният живот. Али го знаеше много добре. Беше го научила по трудния начин.

Тя угаси фаровете на колата и вилата потъна в мрак. Али несъзнателно потрепери. Беше живяла в затворено предградие през последните няколко години и бе забравила колко тъмен може да бъде мракът.

Може би трябваше да продължи да кара. Ако не я лъжеше паметта, на магистрала 169 имаше мотел. Щяха да бъдат там за петнайсетина минути. И после какво? Утре сутринта пак щяха да дойдат тук. И вилата нямаше да изглежда по-добре на дневна светлина. Всъщност вероятно щеше да изглежда по-зле.

– Мамо? – Гласът на Уайът прекъсна мислите ѝ. – Пристигнахме ли?

– Да, пристигнахме – отвърна Али, полагайки усилия да се преструва на весела, обърна се и се усмихна на сина си. – Пред вилата сме.

– Вилата? – попита Уайът, опитвайки да се измъкне от детското столче.

– Точно така. Ще ти я покажа. – Али извади фенерчето от жабката и го запали. Веднага щом слезе от колата обаче, видя, че фенерчето не може да се справи с нощния мрак. Слабият му лъч едва прорязваше тъмнината. Али погледна към небето. Нямаше луна, нито звезди.

Тя отново потрепери и се помъчи да не обръща внимание на усещането, че мракът е осезаем, сякаш я притиска някаква тежест. Дори въздухът беше гъст като памук. Али отвори задната вратата на колата, разкопча предпазния колан на Уайът и го повдигна от детското столче. Сложи го на хълбока си и насочи фенерчето към вилата.

– Ето я – каза. Надяваше се, че гласът ѝ звучи окуражително. Особено след като самата тя се нуждаеше от окуражаване. Уайът се намръщи.

– Не я виждам – прошепна той. – Много е тъмно.

– Тъмно е – съгласи се Али и сърцето ѝ се сви още повече, но се овладя. „Престани. Нали това искаше? Тишина. Спокойствие. Самота. А сега се изнервяш от малко мрак.“

Тя извади голямата брезентова торба, която беше сложила на задната седалка до Уайът. Беше я напълнила с всичко, от което може да се нуждаят през първата си нощ тук. Щеше да разговори останалия багаж утре. В момента най-важното беше да внесе вътре Уайът и да го сложи да си легне. Горкото дете, помисли си Али, затвори вратата на колата и тръгна по обраслата с трева пътека от плочи към верандата. Беше го събудила на разсъмване, когато преносвачите бяха дошли да закарат в склад вещите от дома им, и с изключение на няколко спирания за почивка, той бе прекарал целия следобед и вечерта в колата. Уайът обаче не се беше оплакал. Вече рядко го правеше. И това тревожеше Али. В края на краищата, хленченето беше едно от дадените от Бога права на малките деца.

Тя стъпи предпазливо на стъпалата пред къщата, изпробвайки здравината им. Издържаха. Както и изкривената и наклонена веранда. Али изрови ключа за предната врата от брезентовата торба и отключи ръждясалата ключалка. Докато отваряше вратата, се помоли наум – Боже, дано тук сега не живеят три поколения миещи мечки. Но когато запали лампата, вилата изглеждаше същата, както я беше видяла последния път. Олекна ѝ.

Уайът обаче не хареса онова, което видя. Огледа се наоколо набързо и зарови лице във врата ѝ.

– Хей, какво има? – попита Али, внесе го вътре заедно с брезентовата торба и заключи вратата. Детето отказа да вдигне глава и я зарови още по-навътре в шията ѝ.

Али се намръщи и огледа дневната. Видя ѝ се хубава, дори уютна. Имаше слой прах върху мебелите и няколко паяжини в ъглите и беше задушно, след като не е била отваряна толкова дълго, но в по-голямата си част бе устояла на изпитанията на времето забележително добре. Нямаше нищо, което малко по-усилено търкане да не може да оправи.

Все пак тя се опита да види нещата през погледа на Уайът. В края на краищата, той беше живял през целия си живот в ранчо с три спални, обзаведено с всички модерни удобства. По неговите стандарти вилата изглеждаше не само провинциална, но и направо примитивна. Но страшна? Едва ли.

– Уайът – тихо каза Али. – Какво има, миличък? Знам, че не е като старата ни къща, но тук е хубаво. Само е малко прашно, това е всичко. И мебелите са стари. Но ти и аз ще оправим нещата.

Момченцето силно разтърси глава и прошепна нещо, което Али не разбра.

– Какво каза? – попита тя и доближи дясното си ухо до устата му.

– Казах, че той ни гледа – отговори Уайът.

Али почувства, че тялото ѝ е неволно се сковала.

– Кой ни гледа? – нервно попита тя. Сети се за филма с момчето, което вижда мъртъвци, но Уайът не беше показвал такава дарба. Поне Али не знаеше такава неща. Тя се пребори с лека тръпка на страх. – Уайът, кой ни гледа? – повтори, но детето само поклати глава и уви още по-плътено ръце около нея.

Тя положи усилия да запази спокойствие. Тук сме сами, каза си. В повече от едно отношение.

Отново огледа дневната. И този път очите ѝ почти веднага се спряха на еленовата глава с рога, окачена над камината. Разбира се, помисли си тя и въздъхна, потрепервайки. Уайът не беше виждал такава неща и беше нормално да се уплаши.

– Уайът, от еленовата глава над камината ли се уплаши? – попита тя и той кимна, но не вдигна глава. – О, миличък, не се страхувай. – Али го притисна до себе си. – Еленът не е истински. Искам да кажа, че е бил истински, но вече не е жив. Моят дядо, твоят прадедо, го е донесъл от ловна експедиция – обясни тя. – Главата е окачена там, преди ти да се родиш. Преди аз да се родя. Не я забелязвах, когато бях малка. Сигурно защото бях свикнала с нея. Но разбирам защо може малко да те уплаши.

За разлика от нея, разбира се, Уайът не беше израснал в семейство на ловци и рибари. Допирът му с природата беше ограничен до светулките и жабите, които хващаше в задния им двор в покрайнините на Минеаполис.

С малко усилия Уайът вдигна глава и хвърли бърз поглед на еленовата глава, но пак затвори очи и зарови лице във врата на майка си.

Али опита друга тактика.

– Уайът, това е препарирано животно – обясни тя. – Само че по-голямо. Няма от какво да се страхуваш. Обещавам ти. Няма да те нарани.

Детето сви шепа около дясното ѝ ухо и прошепна:

– Но той ни гледа.

Али отново погледна еленовата глава. Може би беше ъгълът, под който я гледаше, или илюзия на светлината, но главата наистина сякаш ги гледаше. Тя въздъхна. Това беше трудност, която не бе очаквала.

Изпита леко раздразнение. Не към Уайът, а към човека, който беше препарирал еленовата глава. Трябваше ли да я направи да изглежда толкова реална... и свирепа? Еленът изобщо не изглеждаше доволен, че е окачен там. Всъщност изглеждаше направо ядосан. Нямахте съмнение в това. Трябваше да го махне от стената.

– Уайът, утре ще го сваля от камината – решително обяви тя. – Но дотогава не го гледай и толкова.

Детето отново вдигна глава и я погледна неуверено.

– Ще се опитам. Но, мамо, къде е останалата му част? – прошепна Уайът, поглеждайки крадешком еленовата глава. – Това е само главата.

Али изведнъж се почувства изтощена.

– Останалата част от тялото... не е тук – отвърна тя, решавайки да пропусне кървавите подробности. – И от утре и главата няма да бъде тук.

Уайът кимна, очевидно доволен. Поне засега. И отново се сгуши в обятията ѝ. Али почувства състрадание към сина си. Беше го отвела от всичко, което му беше познато – дома му,

роднините и приятелите. И в замяна можеше да му предложи само тази скърцаща стара вила. Тя отново погледна еленовата глава и се опита да прогони от съзнанието си негативните мисли. Може би беше направила грешка, че дойдоха тук. Това обаче не променяше факта, че трябва да сложи Уайът да спи. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Огледа се, търсейки нещо, което би го окуражило. Нещо, което би му помогнало да разбере поне малко какво бе обичала в това място, когато беше малка.

Тя избра кожения диван в дневната. Беше стар и протрит от годините, но от опит Али знаеше, че е приятно мек на допир. Тя се приближи до дивана, сложи Уайът там и седна до него.

– Този диван беше любимото ми място за четене, когато бях малка – каза Али и погали ръката на сина си. – Особено в дъждовни дни.

Уайът се намръщи. Тънка бръчка проряза прелестното му челце.

– Аз не мога да чета – напомни ѝ той.

– Знам – отговори тя и разроши косата му. – Но ще се научиш. Наесен ще тръгнеш на детска градина.

Момчето поклати глава и тъжно каза:

– Тук няма детски градини.

– Разбира се, че има – усмихна се Али. – Навсякъде има детски градини.

Уайът я погледна състрадателно, сякаш мислеше, че майка му си е изгубила ума.

– Тук няма нищо друго освен дървета – рече той, изви телцето си и погледна през единия от многото прозорци на вилата.

Али устоя на подтика си да се усмихне.

– Вярно е. Тук има много дървета. И ти си прав, че няма детски градини в тези гори. – Тя го притегли в обятията си и целуна косата му. – Но в Бътърнът има детска градина. Вече ти разказах за Бътърнът. Това е градчето, на което е кръстено езерото. Намира се само на петнайсетина минути оттук с кола. Утре сутринта ще отидем там и ще те заведе в „Пърл“,

малкото кафене. И ако все още работи, ще ти поръчам най-хубавите палачинки с боровинки на този бряг на Мисисипи. Какво ще кажеш?

Уайът не отговори. Само въздъхна уморено.

– Време е за лягане – весело каза Али. Вече се бореше с познатото чувство на вина. Чувството, че е изменила на Уайът и че не е майката, от която той се нуждае. Но стореното – сторено, напомни си тя. Сега бяха тук и трябваше да направи всичко възможно да се чувстват добре.

Помогна на Уайът да облече пижамата си и го гледа, докато той миеше зъбите си. Отново преживя миг на напрежение, когато завъртя кранчето в банята. Разнесе се обезпокоително клокочене и после потече мръсна кафява вода. След няколко секунди обаче водата се избистри. И за щастие Уайът беше твърде уморен, за да забележи, че нещо не е наред.

Разбира се, Али се стараеше всячески да го разсее. Говореше му за всички неща, които ще правят през лятото – ще ловят риба на кея, ще плуват в езерото и ще гребат с лодка. Когато го заведе в стаята му, той изглеждаше относително доволен. Стаята беше на Али през летата в детството е край езерото. Тя се зарадва, като видя, че и тя като останалата част от вътрешността на вилата е забележително добре запазена. Помещението беше мъничко, със стръмно скосен таван и грубовати чамови мебели. Подът беше застлан с пъстра плетена черга. Имаше хубави завивки на червени и бели карета, завеси на прозорците в същия десен и лампа с мушамен абажур, която хвърляше мека светлина върху всичко наоколо.

Али изпита тъга по миналото, докато отново беше в стаята си. Обстановката обаче не означава нищо за Уайът, напомни си тя. За него беше все едно да спи в мотелска стая. Той я наблюдаваше мрачно и безпристрастно как отваря прозорците, сменя чаршафите на леглото му и запалва нощната лампа, която се беше сетила да сложи в брезентовата торба.

Али го зави и се опита да го окуражи, да го накара да почувства по-близко това непознато за него място.

– Уайът, знаеш ли, че аз спях в тази стая, когато бях малка?
– попита тя и седна на ръба на леглото.

Детето поклати глава.

– Да. И знаеш ли кое е най-хубавото на тази стая?

Момченцето отново поклати глава.

– Ще ти кажа. Когато се събудиш сутрин, виждаш езерото от прозореца. Сега не можеш да го видиш, защото тази вечер няма лунна светлина. Но утре, когато погледнеш през прозореца, ще имаш чувството, че езерото е толкова близо, че можеш да го докоснеш. И ако денят е хубав, водата ще бъде в най-красивото синьо, което си виждал.

Уайът недоверчиво се втренчи в тъмния правоъгълник на прозореца над леглото.

– Езерото е там – увери го Али. – И много ще ти хареса.

Тя протегна ръка и се опита да приглади безнадеждно заплетените му кестеняви къдрици, но скоро се отказа. Беше невъзможно. Жестът обаче, изглежда, го успокои. Детето въздъхна. Клепачите му примигнаха и се затвориха. Али изчака, докато синът ѝ се унесе в дрямка.

Минута по-късно Уайът пак отвори очи. Изглеждаше напълно буден.

– Мамо? – попита той с разтревожено изражение на лицето.

– Да – отвърна Али и отново протегна ръка да погали косата му.

– Ами ако татко не може да ме види тук? – попита Уайът толкова тихо, че Али се наведе по-близо до него, за да го чуе. При думата „татко“ тя почувства познато стягане в гърдите, но положи усилия да погледне в очите сина си.

– Как така да те види тук?

Уайът се размърда под завивките.

– Ти каза, че той винаги ще ме гледа. Само че сега вече не сме у дома, а тук. Как ще знае къде да ме търси?

Али усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи, и примигна, за да ги прогони. Беше твърдо решила да не плаче. Не и пред

Уайът. По-късно, когато той заспи, щеше да има много време за това.

– Уайът, той винаги знае къде си, където и да отидеш – обясни тя. – Не се тревожи за това.

– И винаги ли ще ме гледа?

– Винаги – усмихна се Али.

Детето отново се размърда неспокойно и попита:

– Дори ако имам неприятности?

Сега беше ред на Али да се намръщи.

– Как така ако имаш неприятности?

– Ами спомняш ли си, когато дойде Теди и хванахме онази жаба? – изведнъж се оживи Уайът. – И я пуснахме в умивалника в пералното помещение? Да живее там. Само че не ти казах. Защото мислех, че няма да ми позволиш да държа жабата там. Но после ти я намери. И много се ядоса. Гледаше ли ме тогава татко? Защото, ако ме е гледал, и той сигурно се е ядосал. – Уайът отпусна глава на възглавницата, останал без дъх.

Али категорично поклати глава, все още мъчейки се да преглътне сълзите.

– Не, Уайът. Татко не ти е бил ядосан. Съвсем не. Нито пък аз. Не беше сериозно. Аз само... малко се изненадах, когато видях жабата, това е всичко. – Тя се усмихна, когато си спомни нещо. – Знаеш ли, Уайът, татко ти е правил много повече пакости, когато е бил малък. Някой път ще ти разкажа.

Синът ѝ кимна, видимо успокоен.

– И Уайът? От сега нататък нека да казваме, че татко те гледа от небето само когато ти се нуждаеш от него. Искам да кажа, че той винаги ще бди над теб. Но не е необходимо да те наблюдава непрекъснато. Той знае, че ти вече си голямо момче и че през повечето време можеш да се грижиш за себе си.

Уайът отново кимна, този път сънено. Али се постара да запомни, че за в бъдеще трябва да внимава повече как се изразява – синът ѝ все още възприемаше нещата буквално.

Той се сгуши по-навътре в завивките и тя погледна през прозореца. Съзря пролуката между дърветата, където беше езерото. Беше твърде тъмно, за да види водата, но очите ѝ

проследиха очертаията на брега. На около осемстотин метра, на другата страна на залива, забеляза осветен пристан и се намръщи. Пристанът означаваше къща, а къщата означаваше съсед. Нямаше съседи последния път, когато беше идвала тук. Целият залив беше на разположение на вилата на семейството е.

Тя въздъхна. Трябваше да се досети, че и тук има промени. Дори в Бътърнът, Минесота, времето не стои на едно място. Но съсед? Това не влизаше в плана е, който беше да отиде на място, където няма съседи. Поне не толкова наблизко.

Али се замисли за съседите им в Идън Преъри. Те се опитваха да помагат. Носеха е храна, събираха листата в двора, ринеха снега от алеята за коли и косяха тревата, без да ги моли.

Тя знаеше, че трябва да им бъде благодарна. И беше донякъде, но постоянно се питаше дали няма да е по-лесно да скърби в уединение, без да има чувството, че се е превърнала в куриоз, предизвикващ любопитство, човек, когото поглеждат крадешком в бакалията или с когото разговарят малко смутено на детската площадка.

Разбира се, новината за овдовяването е постепенно отшумя, но онова, което я замени, беше по-лошо. След това дойдоха съветите, понякога от роднини и приятели, друг път от случайни познати, че може би е време да продължи по-нататък и да възобнови живота си. Те подчертаваха, че тя все още е млада и няма причина един ден да не се омъжи повторно и дори да роди още деца.

В края на краищата, не изпълнените със съжаление погледи, а тези разговори се оказаха точката на пречупване за Али. Когато те започнаха, тя разбра, че е време да замине.

И сега, докато седеше на ръба на леглото на Уайът, леко потрепери, опитвайки се да прогони част от умората, която я беше обзела. Заслуша се в дишането на Уайът, което беше спокойно и следваше равномерния ритъм на съня. Момчето спеше дълбоко и рядко се будеше, след като заспи нощем. Али угаси лампите и излезе от стаята, като остави вратата отворе-

на. Така щеше да го чуе от спалнята си от другата страна на коридора, ако той се нуждае от нея по някаква причина.

Оправи леглото в стаята си, облече потник и долнище на пижама и изми зъбите си. Едва когато си легна и угаси лампата на нощното шкафче, си позволи да се замисли за сериозността на онова, което беше направила. Беше продала къщата им, единствения дом, който познаваше Уайът. Беше оставила на склад по-голямата част от имуществото им. И бе изкупила дела на брат си за вилата край езерото, оставена им от родителите им, които сега живееха в дом за пенсионери в Южна Флорида.

И сега се беше върнала на място, където не бе ходила от години. Място, където не беше прекарвала цяло лято, откакто беше дете. Тя нямаше роднини тук, нито приятели, доколкото си спомняше. Малцината приятели, които някога имаше тук, вероятно отдавна се бяха преместили другаде. Али знаеше, че сега тук за нея няма нищо. Нито пък за Уайът. И това повдигаше въпроса защо беше решила да дойде в Бътърнът.

Чу далечен звук – натрапчив, но познат. Отдавна не го беше чувала, но дори да го чуеш само веднъж, няма да го забравиш. Вой на койоти. Обичаен звук в горите на Северна Минесота, но не особено успокояващ. Али потрепери от страх. Воят беше изнервящ, макар тя да знаеше, че е в безопасност във вилата. Умората бързо я завладя, въпреки че не прогони напълно безпокойството е. „Сигурно съм полудяла – помисли си Али, докато се унасяше в неспокоен сън. – Защо иначе бих решила, че да се преместим тук, е добра идея?“